

[Søren P. Larsen.]

lige mange Stemmer ved Folketingsvalget i 1935, maa der ved det Valg, som kommer, finde en Udligning Sted, saaledes at Partiet med de 13 Mandater maa faa flere Mandater, og Partiet med de 28 Mandater maa faa færre, saaledes som vor Forfatning er og maa være, bygget paa den lige og almindelige Valgrets Grundlag. Ser vi paa Socialdemokratiets Stilling i Landstinget for Valget, laa det, saa vidt jeg husker, saaledes, at Venstre og Socialdemokrater havde omtrent lige mange Mandater, og ser vi paa Stemmerne ved Folketingsvalget 1935, havde Socialdemokratiet jo dobbelt saa mange Stemmer, som Venstre havde.

Staaende over for den Kendsgerning, som var udtrykt i Tallene fra Folketingsvalget, var det saa lige til, naar jeg gjorde opmærksom paa, at Regeringen havde Magten i Folketinget, havde hele Administrationen i sin Haand, men i det Øjeblik Lovgivningsforanstaltninger skulde tilvebringes, var Regeringen nødt til at forhandle sig til Rette med det andet Flertal, som fandtes i Landstinget, og det var paa denne Baggrund, jeg gjorde Vælgerne opmærksom paa, at den Bom, den Pind, som jeg sagde der hindrede Regeringen ikke i at regere, men i at diktere, var svag, og kun hvis der foregik en Forskydning inden for Vælgerne, saaledes at der kom endnu flere Stemmer frem, forholdt sig, end ved Folketingsvalget i Fjor, vilde der være Mulighed for at sætte en frisk Pind ind, som kunde hindre Regeringen i en Fortsættelse af dens Politik, hvorved den kunde regere og diktere, hvis det skulde være nødvendigt.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch mente, og deri har han Ret, at Sejren var stor for Regeringen, men Lykken stod jo ogsaa Regeringen bi. Det ærede Medlem vilde have Urnen transporteret fra Bornholm ud i Vandrehallen. Det synes jeg slet ikke om, jeg synes, det var bedre, at Bornholm beholdt den, for der maa jo blive en Valfart i de kommende Aar for alle virkelig retroende Socialdemokrater for at se denne mærkelige Urne paa Bornholm, der kunde hjælpe dem til denne Sejr.

Naar vi saa ser paa, hvorledes Regeringen har forholdt sig efter Valget, maa jeg sige, at det gaar ikke saa forbavsende hurtigt med Reformen. Vi kan tænke tilbage paa, at vi før har været stillet over for et Forslag til en Grundlovsændring; det Forslag blev fremsat her i Folketinget og oversendt, og da hed det sig, at det var kun Oppositionen, der ikke vilde acceptere dette Forslag, der var Skyld i, det ikke kom

længere. Jeg bebrejder imidlertid ikke Regeringen, at den vil tænke sig om en Gang til og derfor kan tænke sig, at hele dette Problem bliver sænket ned i en Kommission, og denne Kommission er kun Indledning til en Række Kommissioner. Det ser ud til, at Regeringen er inde paa, at Problemerne er større og vanskeligere, end man har tænkt sig. Der er ikke kommet mange interessante Lovforslag fra Regeringen endnu — det med Raagerne, som det andet høje Ting arbejder med i Udvalg for Øjeblikket, er ikke saadan nogen Mærkesag for Regeringen —, og jeg forstaar det godt.

Den højtærede Statsminister vendte sig i sin sidste Tale stærkt mod Kommunisterne. Hvad har Kommunisterne egentlig gjort i Sommer? De har afleveret deres Stemmer til Regeringen, og nu kommer de pænt og siger: Vi var med til at fremskaffe Sejren, nu maa vi ogsaa have lidt Belønning derfor! Naar jeg saa hørte Statsministerens strenge Tone over for Kommunisterne, kommer jeg uvilkaarlig til at tænke paa, at det er ikke sikkert, den højtærede Statsminister har tænkt saa meget paa Kommunisterne, som den strenge Tone gav Udtryk for — for dem tror jeg ikke, den højtærede Statsminister kan udrydde ved at tale strengt til dem. Det gaar undertiden saadan, at naar man taler strengt til een Side, tænker man ikke alene paa dem, som Talen er henvendt til; jeg kunde godt tænke mig, at den højtærede Statsminister har tænkt lidt paa Følget, han har omkring sig.

Ved at se tilbage vil den højtærede Statsminister kunne se, at hans Følge deler sig i 3—4 Grupper. Kommunisterne har afleveret deres Indflydelse ved Landstingsvalget og deponeret den i sikker Forventning om Resultater. Socialdemokratiet staar naturligvis fast om Regeringen, og Det radikale Venstre forsikrer, at de er godt tilpas — og saa er der ingen Grund til at tvivle paa det; naar de selv siger det, saa tror vi det. Men foruden disse Partier er der en anden Gruppe, og det er den, vi kan kalde Medløberne. De repræsenterer ogsaa en vis Magt inden for Regeringsblokken, naar vi gaar til Valg, og jeg kunde tænke mig, at den højtærede Statsminister har haft det ligesom de gamle Fyrster nede i Mellem-europa, der, hvis de mærkede, at der var lidt Uro inden for Rigets egne Grænser, søgte at undgaa Borgerkrig ved at overfalde en fredelig Nabostat.

Her tror jeg, Forklaringen ligger paa den højtærede Statsministers strenge Ord til Kommunisterne. Hvis Kommunisterne kunde blive forskrækket, gjorde det ikke